

РЕШЕНИЕ

№ 152

гр. Враца, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, Ш-ТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росица Ив. Маркова

Членове: Христо Н. Христов
Катя Н. Гердова

при участието на секретаря Миглена Н. Костадинова
като разгледа докладваното от Катя Н. Гердова Въззивно гражданско дело №
20241400500105 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Въззивното дело е образувано въз основа на въззивна жалба вх.№ 1164/24.01.2024г. от
„Мъни плюс Корп“ ЕАД (с предишно наименование „Състейнъбъл бизнес солюшънс“) с
ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** представлявано от изпълнителните
директори И. Л. П. и Б. Я. Я., чрез пълномощника му адв.И. Л. от САК с адрес за съобщения
и ***, срещу Решение №753/13.12.2023г., постановено по гр. д. № 2009/2023г. по описа на
РС - Враца.

В жалбата се инвокира оплакване за неправилност, необоснованост на обжалваното
решение поради постановяването му в нарушение на процесуалния закон. Иска се отмяна
на Решение №753/13.12.2023г., постановено гр.д. № 2009/2023г. по описа на РС - Враца, с
което е отхвърлен предявения от ищеца „Мъни плюс корп“ ЕАД (с предишно наименование
„Състейнъбъл бизнес солюшънс“) с ЕИК ***, срещу М. В. Б. с ЕГН ***** и адрес ***,
установителен иск с правно основание чл. 422 от ГПК, във вр. с чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК,
във вр. с чл. 146, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, за сумата **23,92 лева** – главница,
представляваща незаплатена сума по договор за продажба на изплащане № *** от 25.06.2019
г., сключен между „А1 България“ ЕАД (с предишно наименование „Мобилтел“ ЕАД) с ЕИК
***, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 05.06.2023 г. до окончателното
й изплащане, за която сума е издадена заповед № 759 от 07.06.2023 г. за изпълнение на
парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 1375/2023 г. на Врачански районен

съд.

Твърди, че в мотивите на решението си, първоинстанционния съд неправилно е приел, че плащането на дълга на М. Б. към „А1 България” ЕАД по Договор за продажба на изплащане № ***/25.06.2019г. е извършено след изтичане на срока на действие на Договора за поръчителство от 07.11.2014г. и анексите му.

Договорът за поръчителство между „Състейнъбъл бизнес солюшънс” АД и „А1 България” ЕАД на 07.11.2014г. е валиден и сключен в писмена форма, съгласно изискването на чл.138,ал.1 от ЗЗД, подписан от страните и обезпечаващ процесното вземане. Предметът на договора за поръчителство от 07.11.2014г. е гарантиране от страна на поръчителя - “Състейнъбъл бизнес солюшънс”АД вземанията на “А1 България”ЕАД от абонати по договор за продажба на изплащане (съгласно раздел II, т.1, стр.3 от Договора за поръчителство).

С подписването на договор за продажба на изплащане с “А1 България”ЕАД купувачът се задължил да заплати първоначална вноски при предаването на вещта, а всяка следваща месечна вноски - в сроковете за плащане на сумите по месечни таксуващи фактури, издавани за ползвани услуги по Договора за услуги. Вземанията, които “А1 България”ЕАД, в качеството си на продавач по договора за продажба на изплащане, има към купувача по договора, могат да бъдат обезпечени чрез Договор за поръчителство от трета страна според раздел III, т.9.1.2. В сключения Договор за продажба на изплащане №***/25.06.2019г. между „А1 България”ЕАД и ответника е индивидуализиран размера на месечните му погасителни вноски, чието изпълнение е обезпечено с Договора за поръчителство и същия е предхождан от действия на абоната за първоначално кредитно оценяване.

Въззивника твърди, че въз основа на изготвена кредитна оценка от страна на „Състейнъбъл бизнес солюшънс” АД и одобрение на потребителя, ищецът в качеството си на поръчител по договор за поръчителство от 07.11.2014г. е обезпечил задължението на М. В. Б. към продавача.

На второ място прави оплакване във въззивната жалба, че първоинстанционния съд приел, че липсват доказателства, че на 03.11.2021г. задълженията на ответника на стойност 23,92 лв. към „А1 България” ЕАД по Договора за продажба на изплащане били действително платени от ищцовото дружество.

Въззивника твърди,че представил и е приет като доказателството по делото Приемо-предавателен протокол № 356/13.12.2021 г., с който „А1 България” ЕАД изпълнил задължението си за изпращане за справка на осн. т.2.2.3. от Договора за поръчителство сключен между „Състейнъбъл бизнес солюшънс” АД и „А1 България” ЕАД, която съдържа списък на абонатите и размера на просрочените вземания, а ответникът фигурира на стр.1 от горесцитирания протокол.

По делото е приложен и приемо-предавателен Протокол № 368/16.11.2021г., който съдържа справка относно заплатените от страна на „Състейнъбъл бизнес солюшънс” АД суми, по договора от 07.11.2014г. за гарантиране на поръчителство на вземанията на „А1

България”ЕАД, в това число и от ответника М. В. Б., фигуриращ на стр.1 от цитирания протокол.

Представено е Уведомление по т.2.2.6 от Договора за поръчителство от ищеца до ответника, в качеството му на поръчител на М. В. Б., за прехвърляне на просрочено задължение по Договор за продажба на изплащане №***/25.06.2019г. в размер на 23,92 лв. от „А1 България“ ЕАД на “Състейнъбъл бизнес солюшънс”АД по силата на договора за поръчителство.

В тази връзка мотивите на съда са неоснователни и неправилни.

Въззивника счита, че съдът неправилно е приел, че липсват доказателства ищеца да е уведомил ответника за изпълнението, т.е. плащането на остатъка от 23,92 лв. към „А1 България“ ЕАД.

Твърди, че уведомлението е изпратено чрез Български пощи, като обикновена пощенска пратка на адреса на ответника, без обратна разписка, поради което няма информация дали е получена от ответника. Счита, че поръчителят е положил необходимите усилия да уведоми длъжника, на основание чл.143 от ЗЗД. Но дори да се приеме, че уведомлението не е достигнало до знанието на ответника, длъжникът не получава никакви права срещу поръчителя поради неуведомяването му.

При неуведомяване длъжникът запазва единствено възраженията си срещу кредитора - само тях той може да противопостави на платилия поръчител. Длъжникът не получава никакви права срещу поръчителя поради неуведомяването му.

На следващо място въззивника посочва, че съдът неправилно приел в мотивите си, че не са ангажирани доказателства за изпълнението на уговорената скоринг процедура по отношение на процесната сделка, не е представена фактура, въз основа на която се търси плащане и не са представени доказателства за настъпването на твърдяната предсрочна изискуемост на процесното задължение.

Твърди, че договорът за продажба на изплащане № *** сключен между „А1 България” ЕАД и М. В. Б. на 25.06.2019 г., съгласно т.12.3 от него при незаплащане в срок на две последователни месечни вноски от страна на купувача, всички суми дължими до края на срока на договора стават предсрочно изискуеми, считано от датата на издаване на фактурата и заплащането им в посочения в нея срок. В случая ответника през м.февруари 2021г. изпаднал в забава с преустановяване на плащането по процесния договор, поради което задължението възникнало въз основа на процесния Договор за продажба на изплащане № ***/25.06.2019г., който попада в обхвата на действие на Договора за поръчителство от 07.11.2014г. и анексите към него.

На последно място във възивната жалба се правят оплаквания, че решението на първоинстанционния съд е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, свързани с доклада на делото.

С Решение № 753/13.12.2023г. съдът приел, че ищецът не е доказал, чрез допустимите от закона средства извършването на кредитна оценка и одобряване от ищеца за сключване

на процесния договор за продажба с потребителя М. В. Б., поради което исковата претенция на ищеца е отхвърлена. Тези факти не били възлагани в тежест на ищеца с изготвяне на доклада по чл. 146 от ГПК, обективизиран в Определение № 1651/18.10.2023 г. по гр.д. № 2009/2023 г., който е приет за окончателен в съдебно заседание.

По този начин съдът извел правни изводи при допускане на съществени процесуални нарушения, при изготвяне на непълен и неточен доклад по делото, което е от съществено значение за изясняване на предмета на делото и обективно решаване на спора. Цитира съдебна практика.

Моли въззивния съд да отмени изцяло Решение №753/13.12.2023г., постановено гр. дело № 2009/2023г. по описа на РС - Враца, като неправилно и незаконосъобразно и вместо него да постанови друго, с което да уважи предявения установителен иск и да му присъдят направените по делото разноски за двете инстанции.

Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на въззиваемата страна, ако се представлява от такъв в настоящата инстанция.

В съдебно заседание, дружеството-въззивник редовно призовано, не се явява и не изпраща процесуален представител. Депозирана е молба от „Мъни плюс Корп“ ЕАД, с която не възражава делото да бъде гледано в негово отсъствие. Поддържа подадената въззивна жалба и претендира присъждане на сторените пред настоящата инстанция разноски, за които представя списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание въззиваемата страна М. В. Б. редовно призована, не се явява и не изпраща процесуален представител. Депозирана е молба от М. В. Б. с искане делото да бъде гледано в негово отсъствие.

Съдът като съобрази доводите във въззивната жалба, както и събраните доказателства по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Въззивният съд е приел жалбата за редовна и допустима, подадена от надлежна страна в рамките на законоустановения срок и срещу обжалваем съдебен акт, като я е внесъл за разглеждане в открито съдебно заседание. При констатираната допустимост на жалбата, съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Първоинстанционното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено в съответствие с основаниято и петитума на искането за съдебна защита, предявено с исковата молба на ищеца.

Районен съд-Враца е бил сезиран със заявление на „Мъни плюс корп“ ЕАД (с предишно наименование „Състейнъбъл бизнес солюшънс“) с ЕИК ***, ***, с което се иска да бъде издадена заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК против М. В. Б. с ЕГН ***** и адрес *** и „Фонд за гарантиране на задълженията на физическите лица“

ЕООД, ЕИК 204569830 със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.Люлин, бл.619, вх.А, ет.4, ап.24, които **солидарно** да заплатят на заявителя/кредитор/ сумата 23,92 лева – главница, представляваща незаплатена сума по договор за продажба на изплащане № *** от 25.06.2019 г., сключен между „А1 България” ЕАД (с предишно наименование „Мобилтел“ ЕАД) с ЕИК *** и ответника М. Б., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявление по чл. 410 от ГПК – 05.06.2023 г. и сумата 3,82 лева – мораторна лихва върху главното задължение от 03.11.2021 г. до 01.06.2023 г., за които суми е издадена заповед № 759 от 07.06.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 1375/2023 г. на Врачански районен съд.

Заповедта по чл.410 от ГПК по отношение на солидарния длъжник „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД е влязла в законна сила, видно от доказателствата по заповедното производство. Заповедта за изпълнение по чл.410 от ГПК е връчена на длъжника М. Б., който в срока по чл. 414 от ГПК подал възражение срещу заповедта за изпълнение, въз основа на което е иницирано исково производство по реда на чл.422 от ГПК.

Предявен е установителен иск от „Мъни плюс корп“ ЕАД (с предишно наименование „Състейнъбъл бизнес солюшънс“) с ЕИК ***, *** срещу М. В. Б. с ЕГН ***** и адрес ***, с правно основание чл. 422 от ГПК, във вр. с чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК, във вр. с чл. 146, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за признаване за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата 23,92 лева – главница, представляваща незаплатена сума по договор за продажба на изплащане № *** от 25.06.2019 г., сключен между „А1 България” ЕАД (с предишно наименование „Мобилтел“ ЕАД) с ЕИК *** и ответника М. Б., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявление по чл. 410 от ГПК – 05.06.2023 г. и сумата 3,82 лева – мораторна лихва върху главното задължение от 03.11.2021 г. до 01.06.2023 г., за които суми е издадена заповед № 759 от 07.06.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 1375/2023 г. на Врачански районен съд. Претендират се разноси.

С влязло в законна сила определение № 1406/11.09.2023 г. съдът прекратил производството по гр.д.№ 2009/2023г. по описа на РС-Враца в частта по отношение на предявения акцесорен установителен иск за мораторна лихва в размер на 3,82 лева на основание чл. 232 от ГПК, поради оттеглянето на исквата молба.

В исквата молба се твърди, че „А1 България” ЕАД (с предишно наименование „Мобилтел“ ЕАД) с ЕИК *** е сключило с М. Б. договор за продажба на изплащане № *** от 25.06.2019 г., с който ответника М. В. Б. е закупил устройство Handset Huawei Y5 2018 Black със сериен номер 865204040405690, срещу уговорена продажна цена, с приложен погасителен план за изплащането □. Поради неплащане в срок договорът между "Мобилтел" ЕАД /сега с наименование "А1 България"/ и М. В. Б. е предсрочно прекратен на основание т.12.3 от същия. Непогасената сума до края на срока на договора за продажба на изплащане е в размер на 23,92 лева.

Твърди се също, че на 07.11.2014 г. между „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД с ЕИК

*** (с ново име „Мъни плюс корп” ЕАД) и "Мобилтел" ЕАД(сегашно наименование „А1 България“ АД) е сключен договор за поръчителство за обезпечаване задълженията на абонати към "Мобилтел" ЕАД. Сочи се, че ищцовото дружество уведомило ответника за встъпване в дълг по чл.146 от ЗЗД. Плащане от страна на ответника М. В. Б. не е последвало и на 03.11.2021 г. ищецът е заплатил на "Мобилтел" ЕАД сумата от 23,92 лв., покриваща незаплатените месечни вноски на ответника по гореописания договор за продажба на изплащане от 25.06.2019 г. При тези доводи ищецът твърди, че има вземане спрямо ответника в посочените размери. На основание последното е била издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК с № 759 от 07.06.2023 г. по ч. гр. дело № 1375/2023 г. на Врачански районен съд, срещу която в рамките на законоустановения срок е постъпило възражение от страна на М. В. Б.. Този факт е обусловил правния интерес на заявителя „Мъни плюс Корп“ ЕАД (предишно наименование "Състейнъбъл бизнес солюшънс" АД) да предяви иски за установяване задълженията на Б. към дружеството заявител.

На 28.07.2022г. между „Мъни плюс корп ” ЕАД и „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД бил сключен договор за встъпване в дълг/л.15 от заповедното производство/. Съгласно договора кредитора „Мъни плюс корп ” ЕАД приел поемателя „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД като съдлъжник за заплащане задълженията на длъжниците-физически лица, произтичащи от договора за поръчителство, сключен на 07.11.2014г. между „А1 България” ЕАД и „Мъни плюс корп ” ЕАД с ЕИК ***. Поемателят „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД се задължил да заплати задълженията на длъжниците-физически лица, произтичащи от договора за поръчителство от 07.11.2014г., включително и на ответника.

По отношение на „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД заповедта за изпълнение е влязла в сила, поради което искът не е насочен към този ответник.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът М. В. Б. депозирал писмен отговор, с който се оспорва иска твърдейки, че ищецът неправомерно е влязъл в правата на поръчител, тъй като не е предоставена като доказателство декларация за съгласие за обработка на личните му данни от трети лица, включително кредитен скоринг, както се твърди в договора за поръчителство, сключен на 07.11.2014г. Встъпването в дълг на „Мъни плюс корп” ЕАД е извършено при изтекъл срок на договора за поръчителство от 07.11.2014 г., в анекса от 08.08.2020 г. към който (в българския му текст, имащ приоритет пред английския текст съгласно самия договор) е предвидено удължаване до 30.09.2020 г., а встъпването в дълг е извършено на 03.11.2021 г.; ответникът не е получавал уведомление, че „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД ще изпълни задълженията му към „Мобилтел“ ЕАД, като изрично оспорил истинността на приемо-предавателни протоколи, тъй като липсват поставени подписи и имена в полетата „Приел“, не са представени като доказателства фактури за извършено плащане от страна на „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД към „Мобилтел“ ЕАД, като по тези съображения се иска връщане на исковата молба, респ. отхвърляне на иска като неоснователен.

За да постанови обжалваното решение първоинстанционният съд е приел, че по делото е установено съществуването на валидно правоотношение по договор за продажба на изплащане, сключен между ответника, като купувач, и "Мобилтел" ЕАД(сегашно наименование „А1 България“ АД) в качеството на продавач. Ответникът не изпълнил поетите задължения за заплащане на продажната цена в уговорените срокове, поради което продавачът прекратил правоотношението и обявил настъпилата по силата на договора автоматична предсрочна изискуемост на целия размер на вземането.

Съдът приел, че ищцовото дружество и „Мобилтел“ ЕАД (сега с наименование „А1 България“) са били обвързани от валиден договор за поръчителство, тъй като съгласно представения по делото договор за поръчителство от 07.11.2014 г. и анексите към него същият е със срок на действие до 30.09.2020 г. В анекса от 07.11.2014 г. е налице и текст на английски език, според който срокът на действие е до 30.09.2021 г., но съгласно изречение последно от същия анекс, страните се споразумяват да прилагат текста на български език, като по същия начин постъпва и съдът. Договорът за продажба на изплащане е сключен на 25.06.2019 г., т.е. към датата на сключването му е бил налице валидно сключен и действащ договор за поръчителство.

Посочено е още, че плащането на дълга на М. Б. към „Мобилтел“ ЕАД (сега с наименование „А1 България“) по договор за продажба на изплащане № *** от 25.06.2019 г. е извършено от ищцовото дружество на 03.11.2021 г., т.е. след изтичането на срока на действие на договор за поръчителство от 07.11.2014 г. и анексите към него.

Съдът приел, че към датата на извършване на плащането на дълга, не е имало валиден и действащ договор за поръчителство, следователно ищцовото дружество не е имало качеството на поръчител по валиден договор за поръчителство, съответно не е имало основание да изпълни задължението на ответника, което изключва приложението на нормата на чл. 143, ал. 1 от ЗЗД. Посочва се в решението, че представените от ищеца писмени доказателства удостоверяващи изгодни за него обстоятелства са своевременно оспорени от ответника с отговора на исковата молба, поради което по делото липсват убедителни доказателства, че на 03.11.2021 г. задълженията на ответника на стойност 23,92 лева към „Мобилтел“ ЕАД по договор за продажба на изплащане № *** от 25.06.2019 г. са били действително платени от ищцовото дружество на „Мобилтел“ ЕАД, което довело до неоснователност на иска.

По тези съображения предявеният иск е отхвърлен в цялост.

Въззивната инстанция споделя направените от районния съд фактически и правни изводи и намира, че решението му е постановено при правилно приложение на материалния закон и доказателствата по делото, при което на основание чл.272 ГПК се присъединява и препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи, следва да се добави и следното:

Според оплакванията във въззивната жалба, спорен между страните е останал въпросът дали извършеното от въззивника ищец „Мъни плюс Корп“ ЕАД плащане на дълга на М. Б.

към „А1 България” ЕАД по Договор за продажба на изплащане № ***/25.06.2019г. е станало след изтичане на срока на действие на Договора за поръчителство от 07.11.2014г. и анексите му, както и дали са налице доказателства за това плащане.

Договорът за поръчителство не е съглашение между длъжник и поръчител, а съглашение между кредитор и поръчител. Поръчителят поема задължение не към длъжника, а към кредитора на длъжника да отговаря за изпълнение на неговото задължение. Законът не изисква съгласие за длъжника за поемане на поръчителство. В този смисъл е имал случай да се произнесе и ВКС с Решение № 1647 от 3.12.1984 г. по гр. д. № 803/1984 г. на I г. о. и Решение № 351 от 12.06.1995 г. по гр. д. № 2635/1994 г. на V г. о. или, облигационната връзка при договора за поръчителство възниква с постигане на съгласие, при което поръчителят поема отговорността да изпълни задължението на длъжника, а кредиторът го приема за поръчител, като това съгласие между кредитор и поръчител следва да бъде писмено оформено. Поръчителството е каузален договор с основание кредиторът да бъде обезпечен и с основание на поръчителя да обезпечи кредитора. Предметът на поръчителството е идентичен с предмета на главния дълг, затова поръчителството има акцесорен характер и е функция на друго, главно правоотношение. Престацията е предварително определена, известна и договорът е комутативен. Позицията се на правната характеристика и същност на договора за поръчителство и доколкото не съществува изрично законово ограничение върху задълженията, които могат да бъдат обезпечени с поръчителство, то договор за поръчителство по см. на чл. 138 ЗЗД за бъдещ дълг е действителен, но в тежест на ищеца е да установи в процеса, че между него, като поръчител и кредитора е постигнато изрично съгласие именно за гарантиране на задължение от този вид и то към момента на сключване на процесната сделка.

За да уважи съдът предявените искове, ищецът следва да докаже на първо място наличието на валидно възникнало правоотношение между ответника Б. и "Мобилтел" ЕАД по цитирания Договор за продажба на изплащане № *** от 25.06.2019 г., на второ място - наличието на поръчителство от страна на ищеца спрямо задължения на абонати към "Мобилтел" ЕАД, в категорията на които попада и ответника, а на трето място - наличието на задължения (вкл. размер, основание, вид) на М. Б. към "Мобилтел" ЕАД, които ищецът е заплатил в качеството му на поръчител. Ответника от своя страна следва да докаже релевираните от него възражения за недължимост, поради заплащане на дълга преди получаване на уведомление от страна на поръчителя или по друга причина.

По първото обстоятелство (валидно възникнало правоотношение между ответницата А. и "Мобилтел" ЕАД по цитирания Договор за продажба на изплащане № 500674226/26.12.2014) не се спори между страните по делото.

По отношение на наличието на сключен между ищеца и "Мобилтел" ЕАД договор за поръчителство, по силата на който ищецът обезпечава изпълнението на задължения на абонати със сключени договори за продажба на изплащане, действащ към датата на процесната сделка и към датата на погасяване на задължението на ответника към "Мобилтел" ЕАД, настоящата съдебна инстанция се солидаризира изцяло с изводите на

първостепенния съд.

От събраните по делото доказателства не е установено, че след **30.09.2020г.** ищцовото дружество „Мъни плюс корп“ ЕАД (с предишно наименование „Състейнъбъл бизнес солюшънс“) и "Мобилтел" ЕАД /сега с наименование "А1 България"/ да са били обвързани от валиден договор за поръчителство, тъй като съгласно клаузата на чл. 21 от представения по делото Договор за поръчителство от 07.11.2014 г. и приложените към него анекси, същият е със срок на действие до **30.09.2020г.**, т.е. към датата на, която е извършено плащането на дълга от страна на дружеството поръчител (**03.11.2021 г.**) не е бил налице действащ договор за поръчителство. При това положение, макар от приемо-предавателните протоколи № 356/13.1.2.2021г. и № 368/16.11. 2021г. от страна на кредитора „А1 България“ АД, до ищцовото дружество, да се доказва получено от кредитора плащане от страна на "Състейнъбъл бизнес солюшънс" АД, не може да бъде направен законосъобразен извод, че плащането е направено именно в качеството му на поръчител. Същото е направено без основание, тъй като към датата на извършването му не е налице действащ договор за поръчителство.

Правилно РС-Враца е посочил в мотивите си, че дори да се приеме, че е бил налице валиден договор за поръчителство, действащ към датата на изпълнение на дълга на ответника към „А1 България“ АД, то искът отново се явява неоснователен. Липсват доказателства ищецът да е уведомил ответника за плащането на дължимия от него остатък от 23,92 лева към "А1 България" ЕАД /с предишно наименование "Мобилтел"/ по Договор за продажба на изплащане № *** от 25.06.2019 г., каквото е изискването на чл. 143, ал. 2 от ЗЗД. В случая ответникът е възразил, че не са предоставени фактури за извършено плащане от страна на ищцовото дружество към „Мобилтел“ ЕАД съгласно раздел III, т. 2.2.6 от договора за поръчителство, а същевременно съгласно представените с исковата молба писмени доказателства (2 бр. приемо-предавателни протоколи, в които са посочени имената на длъжниците, техния дълг и номерата на фактурите) фактура № 651039021 е издадена на две различни дати, съответно 25.06.2019 г. и 05.07.2019 г., което създава съмнение в самото наличие на дълг на ответника по процесния договор за продажба на изплащане. Поради това, на основание чл. 143, ал. 2 от ЗЗД, ищцовото дружество е изгубило регресните си права спрямо главния длъжник.

В тази връзка, дружеството въззивник, чрез процесуалния си представител правилно е посочило, че посоченото в чл. 143 ЗЗД задължение на поръчителя да уведоми длъжника, /така посочва и ВКС в Решение № 229 от 10.09.2012 г. по гр. д. № 452/2011 г. на IV г. о. и Решение № 306 от 06.11.2014 Г. по гр. д. № 185/2014 г., г.к., IV г. о./ е за да узнае своевременно възраженията му, в противен случай рискува да плати недължимо или в повече, а длъжникът, ако не знае за извършеното плащане от поръчителя, може да продължи да изпълнява на кредитора. Задължението на поръчителя да уведоми длъжника е уредено, за да бъдат избегнати тези усложнения. Предвид тези съображения в практиката е наложено разбирането, че неуведомяването на длъжника съгласно чл. 143, ал. 1 ЗЗД за предявената претенция срещу поръчителя, не погасява регресните му права при плащане на

задължението, *а има за последица непротивопоставимост на извършеното плащане на длъжника и поражда вземане от кредитора за връщане на даденото, ако длъжникът е платил или плати, както и ако той не дължи плащане по друга причина.*

В случая обаче, длъжникът М.Б. в първоинстанционното производство е релевирал възражение, че срока на договора за поръчителство и приложените към него анекси е изтекъл на 30.09.2020г., а заплащането от поръчителя към кредитора е извършено едва на 03.11.2021г., поради което Б. не дължи плащане на поръчителя.

Плащането извършено от страна на ищецът не може да бъде противопоставено на ответника, по делото е безспорно установено, че същият не е надлежно уведомен от ищеца за намерението му да изпълни дълга вместо него. Приложеното уведомление на стр.26 от първоинстанционното дело не съдържа дата на издаване, нито данни за получаване от длъжника. Неоснователно е възражението на въззивника във въззивната жалба, че същото било изпратено чрез Български пощи, като препоръчана пощенска пратка, тъй като нито е посочена дата на изпращане, нито дата на получаване от длъжника, която следва да е вписана в обратната разписка на препоръчаната пратка, но същата не е приложена по делото. Следователно длъжникът не дължи заплащането на процесната сума на поръчителя.

Настоящият въззивен състав споделя изводите на първата инстанция, че не са ангажирани доказателства за изпълнението на уговорената скоринг процедурата по отношение на процесната сделка, включително и пред въззивната инстанция. Не е представена фактурата, въз основа на която се търси плащане и не са представени доказателства за настъпването на твърдяната предсрочна изискуемост на процесното задължение, каквато е и съдебната практика в Решение № 52/10.09.2010 г. по търг.д. № 63/2009 г. на ВКС.

С оглед изложеното и при констатираното съвпадение на правните изводи на двете инстанции, въззивният съд счита, че атакуваното решение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

Съдът дължи произнасяне за разноските в крайния за спора в съответната инстанция съдебен акт.

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция, право на разноски има въззиваемата страна М. Б.. Искане за присъждане, обаче не е релевирано и доказателства за направата на такива не са представени, поради което съдът не дължи произнасяне по тях.

С оглед неоснователността на въззивната жалба на въззивника-ищец, на същия не се следват разноски за въззивното производство.

С оглед цената на иска и на основание [чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК](#) настоящият съдебен акт е окончателен и не подлежи на касационно обжалване.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 753/13.12.2023г., постановено по гр.д. № 2009/2023г. по описа на РС - Враца.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, на основание чл. 280, ал. 3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____